

PPROGRAM EDUKACJI PROZDROWOTNEJ „ZDROWY I BEZPIECZNY PRZEDSZKOLAK”

**„ Zdrowie to:
nie dar niebios zesłany raz na zawsze,
– nad zdrowiem trzeba pracować
i praca ta ma charakter pedagogiczny”
wg. M. Demela**

**Opracowała:
mgr Alicja Nowaczyk
nauczycielka Przedszkola nr 22 w Poznaniu
25.06.2010r.**

SPIS TREŚCI:

- 1. Wstęp.**
- 2. Założenia programowe.**
- 3. Cele programu.**
- 4. Treści programowe.**
- 5. Formy i metody pracy.**
- 6. Procedury osiągania celów.**
- 7. Warunki wdrożenia programu.**
- 8. Ewaluacja.**
- 9. Literatura.**
- 10. Scenariusze zajęć.**

I. WSTĘP

Dzieciństwo to okres w życiu człowieka, w którym kształtują się jego postawy determinujące aktualne i przyszłe zachowania dotyczące zdrowia. Utrwalone wówczas przyzwyczajenia i nawyki decydują o jego późniejszym stylu życia. Edukację zdrowotną należy rozpoczynać jak najwcześniej, wspólnie z rodzicami dziecka. Przedszkole może mieć ogromny wpływ na kształtowanie się tych postaw. Dlatego niezmiernie ważne jest to, co oferuje dziecku w zakresie edukacji zdrowotnej. Podejmowane działania powinny w dłuższej perspektywie wzbogacić wiedzę dzieci z dziedziny zdrowia i bezpieczeństwa, wykształcić u nich postawę „prozdrowotną”, umożliwić nabycie określonych umiejętności oraz przyswojenie prawidłowych przyzwyczajeń i nawyków higienicznych i zdrowotnych. Wiek przedszkolny jest bardzo ważnym etapem w kształtowaniu prozdrowotnych wyborów oraz stosunku dziecka do środowiska, wobec którego będzie w przyszłości podejmować decyzje. Budowanie świadomości prozdrowotnej to nie tylko przekazywanie wiedzy, ale i odpowiedzialność za własne zdrowie i bezpieczeństwo. Dobry stan zdrowia warunkuje prawidłowe przystosowanie się do środowiska społecznego. Dobre samopoczucie, odporność organizmu umożliwia systematyczne uczęszczanie do przedszkola, a także ułatwia zabawę i naukę.

Należy dzieciom stworzyć sposobność do kształtowania postaw i wartości, które ułatwią im dokonywanie wyborów, mających znaczenie dla ich obecnego i przyszłego życia. W procesie tym dziecko traktowane jest jako podmiot, który chce i umie dbać o zdrowie. Wymaga to od osób przekazujących wiedzę odpowiedniego doboru treści i umiejętności organizowania sytuacji wychowawczych.

Edukacja zdrowotna w wieku przedszkolnym powinna być łącznikiem pomiędzy wiedzą i doświadczeniem dziecka wyniesionym z domu, a tym co powinno znać i umieć oraz zrozumieć, kiedy wkroczy w dorosłe życie. Swoim zakresem obejmuje profilaktykę wraz z edukacją prozdrowotną oraz kształtowanie czynnych postaw wobec zdrowia, bezpieczeństwa, higieny, tężyzny fizycznej i sprawności ruchowej. Oprócz zamierzonych

działań dydaktyczno – wychowawczych równie ważne są „sytuacje zdrowotne” w przedszkolu, w których nauczyciel jest wzorcem. Dużą rolę odgrywa środowisko przedszkolne i lokalne oraz specjaliści zapraszani do placówki. Musimy przy tym pamiętać, że dziecko jest współuczestnikiem procesu edukacyjnego. Między nauczycielem a dzieckiem zachodzi pewien swoisty rodzaj współpracy, w której obie strony są równie ważne.

Wszystkie działania podejmowane w przedszkolu muszą być wspierane przez rodzinę dziecka, inaczej bowiem przekazywana wiedza jest niewiarygodna. Dlatego warunkiem prawidłowego przebiegu edukacji zdrowotnej jest współdziałanie rodziców i nauczycieli. Bliski kontakt emocjonalny rodziców i dzieci sprzyja utrwalaniu postawy prozdrowotnej. To między innymi dzięki właściwemu przygotowaniu rodziców i ich zapobiegliwości miejsca, w których przebywają dzieci, mogą stać się bardziej bezpieczne. Współpraca powinna obejmować wspólne działania mające na celu preferowanie przez dziecko zdrowego i bezpiecznego stylu życia.

Promocja zdrowia jest nowym spojrzeniem na edukację, a szczególnie na wychowanie w aspekcie zdrowotnych oddziaływań i zdrowotnych skutków. Jest problemem świadomości nauczycieli/wychowawców i rodziców, edukacją do niej, świadomym wspieraniem zdrowia i zrównoważonego rozwoju dziecka – zarówno własnego, jak i powierzonego naszej opiece. Jest także niwelowaniem skutków trudnych warunków, nadrabianiem tego, co zostało niedopilnowane, zapomniane, lub „uszkodzone” przez niewłaściwe oddziaływania wychowawcze w domu, już u „zarania życia dziecka”, aby po latach nie leczyć tego, co zaistniało jakby nieświadomie – fizycznych, psychicznych i społecznych patologii.

Wszyscy więc powinniśmy zdawać sobie sprawę, iż tylko świadomość skutków może zapobiegać. Dlatego też, należy budować promocję zdrowia i profilaktykę „aby po pierwsze nie szkodzić” - w wychowaniu i nauczaniu, na wszystkich jej szczeblach, ale przede wszystkim w najwcześniejszym dzieciństwie, kiedy to budują się fundamenty dziecka „na życie”.

II. ZAŁOŻENIA PROGRAMOWE

Program własny „Zdrowy i bezpieczny przedszkolak” został opracowany zgodnie z Podstawą Programową Wychowania Przedszkolnego dla przedszkoli, oddziałów przedszkolnych w szkołach podstawowych oraz innych form wychowania przedszkolnego, opublikowaną w Rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 roku.

Program ten dostosowany jest do pracy z dziećmi 3 – 6 letnimi, z wykorzystaniem najbliższego środowiska dzieci z Przedszkola nr 22 w Poznaniu „Chatka Puchatka”.

Treści zawarte w programie określają – biorąc pod uwagę możliwości dziecka – poziom aktywnego i świadomego zaangażowania w sprawy zdrowia. Program zakłada (przewiduje):

- ochronę zdrowia dzieci poprzez szeroko rozumianą profilaktykę,
- dostarczanie wychowankom określonych wzorów postępowania, jak chronić i zachować zdrowie własne i innych,
- promowanie i kształtowanie zdrowego stylu życia człowieka,
- wspieranie rodziców w działaniach zdrowotnych na rzecz ich dzieci.

Proponowany program edukacji zdrowotnej został tak skonstruowany, by dziecko po ukończeniu etapu wychowania przedszkolnego, cechowała względna samodzielność. Powinno ono również podejmować próby samooceny własnej aktywności i samokontroli swoich zachowań.

III. CELE PROGRAMU

**Cel główny, który wyznacza proponowany program zdrowotny to :
Wychowanie zdrowego, aktywnego, wrażliwego, odpornego psychicznie i fizycznie
dziecka w bezpiecznym środowisku.**

Cele szczegółowe wynikające z założeń programowych:

1. Kształtowanie u dzieci w wieku przedszkolnym świadomej i czynnej postawy w wobec sytuacji, w których powstały bądź mogą powstać zagrożenia oraz w dążeniu do zachowania zdrowia.
2. Nabywanie wiedzy o najczęstszych przyczynach urazów i zatruc.
3. Wykształcenie zdrowych nawyków żywieniowych w rodzinie i przekazywanie ich z pokolenia na pokolenie.
4. Podniesienie poziomu ostrożności i wyobraźni o konsekwencjach działań i przebywaniu w pobliżu potencjalnie niebezpiecznych przedmiotów, substancji czy zwierząt.
5. Kształtowanie u dzieci właściwych nawyków i umiejętności higieniczno – zdrowotnych.
6. Doskonalenie najprostszych czynności poprzez schematyzację procesu – wyodrębnianie kolejnych etapów postępowania.
7. Rozwijanie tężyzny fizycznej i sprawności ruchowej.
8. Rozwijanie umiejętności udzielania pierwszej pomocy przez dzieci – propagowanie pozytywnych wzorców postępowania.
9. Poszerzanie wiedzy o potrzebie bezpieczeństwa własnego i innych oraz życia w zgodzie ze środowiskiem.
10. Angażowanie rodziców w działalność prozdrowotną przedszkola i przekazywanie im wiedzy z tego zakresu.

IV. TREŚCI PROGRAMOWE

Treści zawarte w programie proponowane są dla dzieci 3 – 6 letnich i dotyczą wiedzy, umiejętności, kształtowania postaw i aktywności zdrowotnej, ruchowej, społecznej, plastycznej, muzycznej, teatralnej, przyrodniczej, technicznej oraz intelektualnej. Realizacja tych treści umożliwi w przyszłości wytworzenie się określonych kompetencji u dzieci, ułatwiając im funkcjonowanie w życiu, dbałość o własne zdrowie i jego rozwój.

1. Zdrowie psychiczne i fizyczne.
2. Nawyki higieniczno – kulturalne.
3. Bezpieczeństwo własne i innych.

1. Zdrowie psychiczne i fizyczne – dziecko:

- dba o swoje zdrowie, zaczyna orientować się w zasadach zdrowego żywienia,
- wykształcone zdrowe nawyki żywieniowe będzie starało się przekazywać z pokolenia na pokolenie,
- potrafi dostrzec związek pomiędzy chorobą a leczeniem, poddaje się leczeniu,
- zna najczęstsze przyczyny urazów i zatruc,
- jest sprawne fizycznie lub jest sprawne w miarę swoich możliwości,
- chętnie uczestniczy w zajęciach ruchowych, w zabawach i grach w ogrodzie przedszkolnym, w parku, na boisku i w sali,
- łagodnie znosi stres i porażkę,
- wie, że nie należy dokuczać dzieciom, które wychowują się w trudniejszych warunkach,
- zdaje sobie sprawę, że nie należy wyszydzać i szykanować innych.

2. Nawyki higieniczno – kulturalne:

- umie poprawnie umyć się i wytrzeć oraz umyć zęby,
- okulturalnie zachowuje się przy stole podczas posiłków,
- nakrywa do stołu i sprząta po sobie,
- samodzielnie korzysta z toalety,
- samodzielnie rozbiera się i ubiera,
- dba o osobiste rzeczy i nie naraża ich na zgubienie lub kradzież,
- utrzymuje porządek w swoim otoczeniu.

3. Bezpieczeństwo własne i innych:

- wie, jak należy zachować się w sytuacjach zagrożenia i gdzie można otrzymać pomoc,
- zna zasady bezpiecznej ewakuacji,
- potrafi udzielić pierwszej pomocy oraz wie, kogo należy zawiadomić i jak zareagować w razie wypadku,
- posiada przekonanie, że potrafi dać sobie radę w nagłej sytuacji i że trzeba pomagać innym, zna konsekwencje działań ryzykownych, czyli takich, które często są przyczynami wypadków, zna podstawowe zasady ruchu drogowego,
- poznaje zagrożenia płynące ze świata ludzi, roślin oraz zwierząt i unika ich,
- wie, że nie może samodzielnie zażywać lekarstw i stosować środków chemicznych,
- próbuje samodzielnie i bezpiecznie organizować sobie czas wolny w przedszkolu i w domu,
- ma rozeznanie, gdzie można się bezpiecznie bawić, a gdzie nie,
- potrafi podjąć rozsądne decyzje i nie naraża się na niebezpieczeństwo wynikające ze stanu pogody,
- zachowuje ostrożność przy korzystaniu z urządzeń technicznych,
- używa właściwie prostych narzędzi podczas majsterkowania.

V. FORMY I METODY PRACY

Podstawową formą aktywności dzieci w wieku przedszkolnym jest zabawa. Poprzez zabawę, koncentruje się ono na doświadczaniu, przeżywaniu, odbiorze wrażeń, które pozwalają mu na poznawanie siebie, innych ludzi i świata. Dlatego też treści edukacji zdrowotnej w przedszkolu będą wprowadzane w zabawie i poprzez zabawę oraz w formie zadaniowej.

W celu realizacji powyższego programu stosowane będą następujące metody:

- gry i zabawy ruchowe,
- spacerowanie i wycieczki,
- uroczystości,
- spotkania i pogadanki z ludźmi reprezentującymi różne dziedziny życia,
- czytanie literatury i czasopism podejmujących tematykę dotyczącą zdrowia,
- metody aktywizujące: drama, narracja, burza mózgów, techniki twórczego myślenia,
- pokazy multimedialne,
- udział w konkursach i wystawach,
- czynności samoobsługowe,
- dyżury,
- zajęcia sprzyjające ekspresji i percepcji twórczej: plastyka, muzyka, taniec,
- małe formy teatralne.

Stosowanie przemiennie różnorodnych metod wychowania i nauczania, pozwala ukształtować u dziecka odpowiednie nawyki, postawy i umiejętności niezbędne w życiu człowieka dorosłego.

VI. PROCEDURY OSIĄGANIA CELÓW

1. Przygotowanie

Nauczyciel – pedagog mający przygotowanie z zakresu wychowania przedszkolnego, dążący do wszechstronnego rozwoju dziecka, odznaczający się taktem i kulturą pedagogiczną. Osoba pracująca z dziećmi powinna budzić ich wiarę we własne siły i możliwości, zachęcać do pokonywania trudności, okazywać podopiecznym szacunek i zaufanie, chwalić nawet za drobne osiągnięcia oraz powstrzymać się od okazywania zniecierpliwienia. Niezwykle ważną cechą jest umiejętność „wsluchiwanie się” w indywidualne predyspozycje każdego dziecka i umiejętne, delikatne „regulowanie” harmonii w nim, wspieranie w nim tego, co potencjalne, jeszcze nie w pełni ujawnione.

Dzieci – odpowiedni, wygodny strój.

Zajęcia z edukacji zdrowotnej będą odbywać się w następujący sposób:

- 1) ćwiczenia poranne – codziennie
- 2) pobyt na świeżym powietrzu – codziennie (chyba, że uniemożliwiają to warunki atmosferyczne)
- 3) ćwiczenia gimnastyczne – 2x w tygodniu
- 4) pozostałe zajęcia zgodnie z zaplanowaną tematyką.

2. Baza

Zajęcia prowadzone będą w odpowiednio przygotowanych salach oraz w ogrodzie przedszkolnym. W placówce, w której realizowany będzie powyższy program podejmujemy działania sprzyjające zabawie, nauce i pracy. Stąd też szczególną wagę przywiązujemy do racjonalnego żywienia, do wykorzystania własnych możliwości danych przez naturę i środowisko. Bardzo ważne jest też zdrowie i bezpieczne środowisko fizyczne przedszkola. Tworzy je budynek i teren przedszkola, odpowiednio wyposażony i zagospodarowany, a także higieniczny harmonogram dnia. Działania prozdrowotne obejmują też minimalizowanie lęków i stresów.

Przygotowanie przedszkola do realizacji programu

A. Ogród przedszkolny

- utworzenie trawiastego „boiska” na terenie ogrodu,
- wspólne nasadzenia drzew i krzewów w ogrodzie przedszkolnym oraz stworzenie „Skalniaka Puchatka”,
- zaplanowanie terenu do zabaw i ćwiczeń ruchowych,
- wzbogacenie sprzętu ogrodowego o elementy z drewna, dające dzieciom szansę doskonalenia sprawności fizycznej,
- przestrzeganie zasady systematycznej konserwacji i naprawy sprzętu ogrodowego.

B. Budynek przedszkolny

- utrzymanie pomieszczeń w szczególnej czystości,
- używanie do prac porządkowych środków czystości przyjaznych dla środowiska, w opakowaniach nadających się do recyklingu,
- utrzymywanie pomieszczeń placówki na wysokim poziomie funkcjonalnym i estetycznym,
- gromadzenie w salach dużej ilości zieleni doniczkowej,
- zagospodarowanie sal gwarantujące dzieciom bezpieczeństwo dla ich zdrowia fizycznego i emocjonalnego.

C. Prozdrowotna postawa personelu

- przystąpienie placówki do Przedszkolnego Programu Edukacji Antynikotynowej,
- zdobywanie przez nauczycielki dodatkowych kwalifikacji z zakresu edukacji zdrowotno – ruchowej,
- udział kadry pedagogicznej w szkoleniach, kursach i warsztatach,
- zaproponowanie nowych form spędzania wolnego czasu na świeżym powietrzu w dni wolne od pracy,
- opracowanie i wdrożenie w placówce „Programu Adaptacyjnego” oraz „Programu Profilaktycznego”, których celem jest między innymi dbałość o zdrowie psychiczne, fizyczne oraz emocjonalne dzieci i ich bliskich,
- ograniczenie do minimum podawania słodyczy, zastępowanie ich owocami i warzywami,

- systematyczna analiza i dokonywanie racjonalnych zmian w jadłospisie przedszkolnym, zgodnych z zasadami zdrowego żywienia,
- promowanie wśród członków społeczności przedszkolnej idei Placówki Promującej Zdrowie,
- udział w Akcji „Cała Polska Czyta Dzieciom” - wspieranie zdrowia emocjonalnego, psychicznego oraz moralnego dzieci,
- podejmowanie wielu działań mających na celu promowanie zdrowia: imprezy środowiskowe oraz spotkania z teatrem pt. "W zdrowym ciele – zdrowia wiele”.

VII. WARUNKI WDROŻENIA PROGRAMU

W ramach realizacji programu podejmowane będą następujące działania:

1. Szeroka współpraca z pielęgniarką i specjalistami.
2. Udział w pogadankach oraz pokazach realizowanych w ramach współpracy przedszkola ze Strażą Miejską.
3. Uczenie dzieci zdrowych nawyków żywieniowych przez zabawę.
4. Ustalanie przez Panią intendentkę „zdrowych” jadłospisów. Wprowadzenie na stałe do kalendarza tzw. „białych” dni, podczas których dzieci w ciągu dnia otrzymują zwiększoną ilość nabiału.
5. Hodowla warzyw w salach zajęć.
6. Zabawy w kąciku kucharskim – systematyczne przygotowywanie zdrowych kanapek i sałatek (np. 2x w semestrze).
7. Organizowanie na terenie placówki comiesięcznych zajęć, poszerzających wiedzę dzieci na temat bezpiecznych zachowań oraz przybliżających praktyczną umiejętność udzielania pierwszej pomocy.
8. Zorganizowanie spotkań z lekarzami różnych specjalizacji w ramach pedagogizacji rodziców.
9. Promowanie Akcji „Biały ząbek” - upowszechnienie wśród dzieci nawyku mycia zębów.
10. Organizowanie na terenie placówki profilaktycznych badań przeprowadzanych przez specjalistów z różnych dziedzin.
11. Dbanie o estetykę, higienę i funkcjonalność łazienki przedszkolnej: grupowe półki na przybory do mycia zębów, dozowniki na mydło w płynie, jednorazowe ręczniki.
12. Udział dzieci w licznych konkursach promujących zdrowy tryb życia.
13. Kontynuacja współpracy z Wielkopolskim Stowarzyszeniem Niewidomych.
14. Współpraca z Państwowym Powiatowym Inspektoratem Sanitarnym w Poznaniu.
15. Współpraca z Przedszkolem integracyjnym im. „Skrzata Borodzieja” – uwrażliwienie dzieci na problemy niepełnosprawności.
16. Zakup nowych przyborów i rekwizytów do przeprowadzania zabaw i zajęć ruchowych.
17. Wzbogacanie estetyki w salach zajęć i wokół budynku między innymi poprzez zakup nowych kącików do zabaw, estetycznych tablic, drewnianych donic do kwiatów itp..

18. Realizacja nowatorskich metod i form pracy z dzieckiem, dzięki aktywnemu udziałowi kadry pedagogicznej w kursach, warsztatach, konferencjach, studiach podyplomowych, jak na przykład: Logopedia, Terapia pedagogiczna, Edukacja przez ruch itp.
19. Organizowanie na terenie ogrodu przedszkolnego Między przedszkolnej Letniej Spartakiady Sportowej dla dzieci.
20. Organizowanie „Dni otwartych” oraz „Dni adaptacyjnych”, w celu zapoznania rodziców z warunkami i metodami pracy nauczycieli z ich dziećmi.
21. Zachęcanie rodziców do współdecydowania w sprawach przedszkola.
22. Udostępnienie zbiorów biblioteczki przedszkolnej o tematyce zdrowotnej dla rodziców.
23. Wspieranie przez rodziców osiągnięć rozwojowych i łagodzenie trudności, na jakie natrafiają ich dzieci.
24. Organizowanie na terenie placówki praktycznych zajęć z pierwszej pomocy, dla dzieci z grupy najstarszej.
25. Przeprowadzenie w formie ćwiczeń ewakuacji budynku przedszkolnego, a także udzielania pierwszej pomocy ofiarom wypadków.
26. Udział przedszkola w Projekcie „Bądźmy Zdrowi – Wiemy, więc Działamy”. Wdrażanie programów innowacyjnych oraz projektów autorskich promujących zdrowie.

VIII. EWALUACJA

Realizacja programu „Zdrowy i bezpieczny przedszkolak” umożliwia nauczycielowi przeprowadzanie systematycznej ewaluacji, której można dokonać poprzez:

- zbadanie opinii rodziców (ankiety),
- analizę osiągnięć dziecka (np. ankieta obrazkowa zawierająca scenki sytuacyjne dotyczące zachowań pozytywnych i negatywnych),
- zgromadzone prace dzieci,
- uczestnictwo w konkursach (konkurs czystości, konkurs plastyczny „Zdrowa żywność” czy „Jak unikać niebezpieczeństw i zagrożeń”),
- obserwacje zachowań dzieci w określonych sytuacjach.

IX. LITERATURA

1. H. Komorowska „Konstrukcja, realizacja i ewaluacja programu nauczania”, IBE Warszawa 1995 r.,
2. C. Day „Rozwój zawodowy nauczyciela”, GWP Gdańsk 2005 r.,
3. H. Komorowska „O programach prawie wszystko”, WSiP 1999 r.,
4. Rechnio Beata „O programie własnym”, Głos Nauczycielski 2009 nr 10 s. 13.
5. K. Żuchelkova, K. Wojciechowska „Promocja zdrowia w edukacji dzieci przedszkolnych”, Wydawnictwo Margrafesen, Bydgoszcz 2000 r.

X. SCENARIUSZE ZAJĘĆ

Temat nr 1:

„Poznajemy numery alarmowe”

Cel ogólny:

- poznanie przez dzieci numerów telefonów alarmowych,
- uświadomienie znaczenia znajomości numerów alarmowych,
- nauka przekazywania informacji właściwym służbom.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ zna numery alarmowe i wie, kiedy można z nich korzystać,
- ✓ potrafi korzystać z telefonu,
- ✓ rozpoznaje sygnały wydawane przez konkretne pojazdy uprzywilejowane,
- ✓ orientuje się jakimi rekwizytami posługują się przedstawiciele służb ratowniczych,
- ✓ czerpie radość ze wspólnej zabawy,
- ✓ potrafi bezpiecznie poruszać się po sali, bez potrącania innych.

Metody pracy:

- ✚ metoda przekazu wiedzy,
- ✚ metoda działań praktycznych,
- ✚ metody aktywizujące.

Formy pracy:

- ❖ forma indywidualna,
- ❖ forma zbiorowa.

Środki dydaktyczne:

- kolorowa tablica edukacyjna pt. „Numery alarmowe”,
- karty pracy,
- wiersz pt. „Znam numery”,
- szarfy w trzech kolorach: żółty, niebieski oraz czerwony,
- płyta CD z nagraniem sygnałów alarmowych,
- telefony zabawki,
- sylwety przedstawiające: lekarza, strażaka, policjanta,
- ilustracje ukazujące rekwizyty wykorzystywane przez w/w służby,
- kartki z wydrukowanymi numerami alarmowymi.

Sytuacja wychowawczo – dydaktyczna:

1. Zabawa tematyczna „Telefon” połączona z umiejętnością korzystania z aparatu telefonicznego. Chętne dzieci próbują samodzielnie korzystać z telefonu „wybierając” dowolny numer oraz improwizując rozmowę telefoniczną.
2. Zabawa dydaktyczna „Dopasuj”. Nauczycielka wiesza na tablicy sylwety czterech postaci: lekarza, pielęgniarki, policjanta oraz strażaka. Na tacy znajdują się ilustracje przedstawiające następujące przedmioty: stetoskop, strzykawka, czepek pielęgniarski, gaśnica, bandaż, czapka policyjna, pałka policyjna, wąż strażacki, lizak policyjny, fartuch lekarza, patyczek, hełm strażacki, gwizdek. Zadanie dzieci polega na podaniu nazw tych przedmiotów, poinformowaniu, do kogo należą i ewentualnie, do czego służą. Następnie dzieci zawieszają w/w ilustracje na tablicy obok przedstawiciela odpowiedniego zawodu.

3. Zabawa dźwiękonaśladowcza „Syreny alarmowe”. Wysłuchanie nagranych na płytę CD sygnałów alarmowych, wydawanych przez poszczególne pojazdy uprzywilejowane. Dopasowanie przez dzieci dźwięku syreny do właściwego pojazdu ratunkowego. Próby naśladowania przez dzieci odgłosów wydawanych przez poszczególne pojazdy.
4. Zabawa ruchowa „Ratownicy na start”. Nauczycielka dzieli dzieci na trzy grupy, rozdając im szarfy w trzech różnych kolorach: żółte to lekarze, czerwone to strażacy a niebieskie to policjanci. Wszystkie dzieci stają przed linią i kiedy usłyszą hasło np. „Jedzie pogotowie”, wówczas wszystkie dzieci, które mają żółte szarfy poruszają się po sali. Kiedy usłyszą hasło: „Jedzie policja”, wówczas lekarze wracają za linie, a zaczynają poruszać się dzieci z niebieskimi szarfami. Tak samo dzieci z czerwonymi szarfami. Kiedy nauczycielka poda hasło: "Wypadek", wówczas wszystkie dzieci poruszają się po całej sali. Podczas zabawy przedszkolaki oprócz odgłosów aut, mogą również naśladować wyjące syreny poszczególnych pojazdów ratunkowych.
5. Wysłuchanie wiersza „Znam numery”:

*Jeśli dzieje się coś złego
 A ty w domu jesteś jeden,
 Pan policjant ci pomoże
 Wykręć 997.*

*Jeśli dym gdzieś albo ogień,
 Po telefon szybko gonisz
 Strażak wnet nadjedzie prędko
 998 dzwonisz.*

*A gdy ktoś jest bardzo chory
 Łap telefon w swoje rączki,
 Pogotowie już nadjeżdża
 Wykręć tylko 3 dziewiątki.*

6. Zabawa dydaktyczna „Numery alarmowe”. Zadanie dzieci polega na dopasowaniu kartek z nadrukowanymi numerami alarmowymi do właściwego pojazdu uprzywilejowanego.
7. Karty pracy – utrwalenie alarmowych numerów telefonów. Kolorowanie pojazdów uprzywilejowanych oraz łączenie liniami auta z właściwym numerem telefonu.
8. Zabawa „Wezwij pomoc”. Nauczycielka odczytuje scenki sytuacyjne. Dzieci próbują podać właściwy numer alarmowy, jaki należy wezwać w określonym wypadku. Po każdej scenie chętne dziecko „dzwoni” pod właściwy do danej sytuacji numer alarmowy, starając się umiejętnie prowadzić rozmowę – informować o istotnych faktach.

Oczekiwane rezultaty:

- 1) wiedza na temat zawodów ratujących ludzkie życie,
- 2) poznanie numerów telefonów ratunkowych,
- 3) umiejętność korzystania z telefonu w zależności od zaistniałych okoliczności.

Temat nr 2: „Uwaga pożar – ewakuacja”.

Cel ogólny:

- nabywanie przez dzieci umiejętności właściwych zachowań w sytuacji zagrożenia,
- zapoznanie dzieci z zasadami bezpiecznej ewakuacji.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ pozna i utrwali symbole oznaczające drogę ewakuacyjną,
- ✓ będzie wiedziało, jak należy się zachować w trakcie ewakuacji,
- ✓ pozna piosenkę pt. „Pożar”,
- ✓ dowie się na czym polega praca strażaka,
- ✓ pozna lub utrwali numer telefonu do Straży Pożarnej,
- ✓ reaguje właściwie na polecenia, potrafi sprawnie ustawić się w szeregu.

Metody pracy:

- ✚ metoda słowna,
- ✚ metoda oparta na oglądzie,
- ✚ metoda ćwiczeń praktycznych,
- ✚ metody aktywizujące.

Formy pracy:

- ❖ forma indywidualna,
- ❖ forma zbiorowa.

Środki dydaktyczne:

- wzory znaków ewakuacyjnych,
- kolorowa plansza edukacyjna „Uwaga pożar – zachowanie podczas pożaru”,
- strzałki z tektury,
- piosenka pt. „Pożar” muz.: K. Kwiatkowska, słowa: S. Karaszewski,
- skakanki,
- karty pracy.

Sytuacja dydaktyczno – wychowawcza:

1. Nauczycielka zaprasza dzieci na dywan. Śpiewa piosenkę pt. „Pożar”:

*Bim bam bom, bim bam bom,
płonie dom, płonie dom!
Pożar, pożar! Co się dzieje?
Ogień huczy i szaleje!
Ogień syczy, ogień pali,
a dym bucha, a dym wali!
Bim bam bom, bim bam bom,
płonie dom, płonie dom.
Strażak dzielny niesłychanie,
wnet do walki z ogniem stanie.
Hełm na głowie, topór w dłoni,
on przed ogniem nas uchroni!
Bim bam bom, bim bam bom,
płonie dom, płonie dom!*

*Strażak pnie się po drabinie,
jest na dachu, przy kominie!
Wodą leje, piana dusi,
pożar domu zgasić musi!
Szast i prast, szast i prast,
ogień zgaś, ogień zgaś.*

2. Rozmowa na temat treści utworu, kierowana pytaniami:
 - Co się paliło?
 - Kto gasił pożar?
 - Po czym można poznać, że wybuchł pożar?
 - Czym strażak gasił pożar?
3. Zabawa ruchowa „Pali się”. Dzieci spacerują po sali w rytm tamburyna. W ręce trzymają złożone skakanki. Na hasło: „Pali się” rozwijają skakanki – wężę strażackie, udają odgłos syreny strażackiej i gaszą pożar. Na hasło: „Pożar ugaszony” zwijają skakanki i ponownie spacerują. Zabawę powtarzamy kilka razy.
4. Burza mózgów w trakcie szukania odpowiedzi na pytanie: „Co należy zrobić, jak zobaczą pożar?” na podstawie planszy edukacyjnej „Uwaga pożar” oraz własnych doświadczeń. Przypomnienie numeru alarmowego do Straży Pożarnej.
5. Karta pracy nr 1 – wypełnianie czerwoną kredką konturów numeru 998.
6. Prezentacja wzorów znaków oznaczających drogę ewakuacyjną. Omówienie ich przeznaczenia i wyglądu, przypięcie na tablicy. Wyjaśnienie dzieciom słowa „ewakuacja”.
7. Spacer po przedszkolu - zadaniem dzieci jest odnalezienie znaków symbolizujących drogę ewakuacyjną oraz określenie ich treści.
8. Karta pracy nr 2 – wypełnianie odpowiednim kolorem znaków oznaczających drogę ewakuacyjną.
9. Zabawa dydaktyczna 'Ciepło – zimno”. Jedno dziecko wychodzi z sali. Pozostałe chowają wóz strażacki . Drogę prowadzącą od drzwi do miejsca, w którym schowano zabawkę dzieci oznaczają wyciętymi z tektury strzałkami. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, za każdym razem strzałki układa inne dziecko.
10. Opowieść ruchowa „Ewakuacja”. Dzieci zgromadzone w luźnej grupie w sali. Nauczycielka informuje, iż może się zdarzyć, że w przedszkolu wybuchnie pożar i wszyscy dla swojego bezpieczeństwa muszą wiedzieć, jak w takiej sytuacji należy się zachować. Nauczycielka zaczyna opowiadać: wyobraźmy sobie, że w naszym przedszkolu ktoś zauważył pożar i mówi o tym Pani. Wtedy trzeba jak najszybciej opuścić budynek. Dlatego proszę, aby wszystkie dzieci, szybko ustawiły się jeden za drugim przede mną. Kiedy dzieci są już ustawione, trzeba je policzyć – nauczycielka opisuje swoje czynności. Teraz otworzę drzwi balkonowe i wszystkie dzieci, bez ubierania butów i kurtek wyjdą na ogród, ale nie wolno rozbiegać się. Dzieci wychodzą i ustawiają się w miejscu wskazanym przez nauczycielkę. Nauczycielka mówi, że to ona wychodzi z sali jako ostatnia a następnie ponownie przelicza dzieci. Uświadamia zebranych przedszkolakom, iż zabawa ta pokazała, jak należy zachować się w sytuacji, kiedy dowiadujemy się, że wybuchł pożar a my jesteśmy w sali.

Komentarz:

Przed proponowanym zajęciem wskazana jest wycieczka do Straży Pożarnej, w celu zapoznania dzieci ze sprzętem oraz pracą strażaka.

Kolejnym etapem opisanych zajęć może być próbna ewakuacja dzieci z szatni, zgodnie ze znakami oznaczającymi drogę ewakuacyjną.

Oczekiwane rezultaty:

- 1) znajomość numerów alarmowych do Straży Pożarnej,
- 2) wiedza na temat pracy strażaków,
- 3) znajomość znaków informujących o drodze ewakuacyjnej,
- 4) świadomość podstawowych zasad bezpiecznej ewakuacji.

**Temat nr 3:
„Niebezpieczne lekarstwa”.****Cel ogólny:**

- zapoznanie dzieci z sytuacjami bezpośredniego zagrożenia zdrowia lub życia, wynikającego z samodzielnego zażywania leków.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ uświadomi sobie, że leki powinno przyjmować wyłącznie od rodziców lub opiekunów,
- ✓ rozumie treść teatrzyku,
- ✓ wysuwa wnioski z jego treści,
- ✓ umie odpowiedzieć na postawione pytania,
- ✓ dokonuje oceny bohatera,
- ✓ stara się zaprojektować własną apteczkę,
- ✓ poznaje nazwy środków opatrunkowych oraz dezynfekujących wchodzących w skład wyposażenia apteczki,
- ✓ wie, że samemu nie wolno otwierać apteczki.

Metody pracy:

- ✚ metoda przekazu wiedzy,
- ✚ metoda samodzielnych doświadczeń,
- ✚ metoda praktycznego działania.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- apteczka,
- sylwety do teatrzyku,
- plansze edukacyjne,
- karty pracy,
- worek,
- hula – hop,
- czerwone szarfy dla połowy dzieci w grupie,
- białe pudełka po butach – dla każdego dziecka,
- papier kolorowy, klej, nożyczki, guziki, plastikowe pojemniki po lekarstwach, koraliki, sizal itp..

Sytuacja dydaktyczno – wychowawcza:

1. Teatrzyk sylwet pt. „O Jasiu łakomczusku”:

Jaś był bardzo niezadowolony. Łakomczuch zjadł wszystkie cukierki, jakie były u niego w domu. Nawet rurki i chałwę. Poszedł więc na podwórko i spytał się kolegom, czy nie mają czegoś słodkiego. Ale nikt nie miał. Jasiu wrócił do domu i zaczął jeszcze raz przeszukiwać różne miejsca. Zauważył, że na stole w pokoju dziadka leży coś ciekawego. Wcześniej wchodził tam tylko wtedy, gdy był dziadek. Teraz jednak dziadka nie było. Za to na stole w buteleczkach Jasiu zauważył kolorowe kuleczki. No nareszcie znalazłem to, czego szukałem – pomyślał chłopiec. Zbyt wielka to była pokusa dla łakomczucha. Wszedł do pokoju, otworzył pierwszą butelkę i aż uśmiechnął się z zadowolenia. W środku znajdowało się dużo miłych, żółtych pastylek. Slinka pociekła łakomczuchowi. Zjadł jedną. Mniem, mniem – ale słodka. Połknął szybko kolejne, aż w buteleczce nic nie zostało. W fiolce obok zobaczył podobne do malinowych landrynek drażetki. Zjadł całą garść. Pyszne! Dziadek chyba się na niego nie obrazi. Zawsze przecież częstował swego wnuczka cukierkami. Porozglądał się po pokoju, ale nic ciekawego już nie znalazł. Wyszedł i podreptał do siebie, bo poczuł, że zakręciło mu się w głowie. Położył się na tapczan i zaczął go boleć brzuch. Bardzo chciało mu się spać. Zасыpiając, usłyszał jeszcze, jak mama krzyczała, że gdzieś się podziały lekarstwa dziadka. Potem już nic nie pamiętał. Kiedy się obudził, zobaczył, że leży w jakimś dziwnym miejscu. Wszyscy dookoła są ubrani na biało. Nawet mama miała biały fartuch. Ciągłe bolał go brzuch i kręciło mu się w głowie. Znowu zasnął. Na dobre obudził się dopiero następnego dnia. Dowiedział się, że pyszne dziadkowe cukierki to były lekarstwa, przepisane przez lekarza na chore serce i, że omal nie umarł, myląc lekarstwa z cukierkami.

2. Krótka rozmowa kierowana pytaniami na temat treści:

- Co lubił jeść Jasiu?
- Co zrobił chłopiec, kiedy nie znalazł w domu nic słodkiego do zjedzenia?
- Kto zauważył, że Jasiu źle się czuje?
- Gdzie obudził się Jasiu?
- Co mogło się zdarzyć w wyniku tego, że Jasiu pomylił cukierki z lekarstwami?

3. Zabawa ruchowa „Turlające się tabletki”:

Nauczycielka rozkłada na podłodze 3 – 4 hula- hop - to są buteleczki. Dzieci (tabletki) wchodzi do środka, po parę osób. Na dźwięk muzyki (łagodna, ale żywa) tabletki turlają się po podłodze – czyli wysypują się z butelek. Gdy muzyka cichnie, „tabletki” szybko wracają do swoich buteleczek. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie.

4. Dzieci tworzą koło. Nauczycielka stawia na środku apteczkę i pyta przedszkolaki, czy ktoś wie, co to jest? Następnie otwiera apteczkę i wyjmuję jej zawartość. Dzieci oglądają środki opatrunkowe i dezynfekujące i starają się je nazywać. Następnie nauczycielka zadaje pytanie, czy w domach też mają apteczki oraz informuje, iż dzieci same nigdy nie powinny otwierać apteczki.

5. Zabawa „Czarodziejski worek”.
W worku zgromadzone są rekwizyty stanowiące wyposażenie apteczki. Dzieci po kolei wyciągają przedmioty z worka i próbują je nazywać oraz określić ich przeznaczenie.
6. Karta pracy pt. „Połącz takie same przedmioty”.
Zadanie dzieci polega na połączeniu w pary, takich samych przedmiotów, stanowiących wyposażenie apteczki.
7. Zabawa ruchowa „Pacjent i lekarz”.
Nauczycielka dzieli dzieci na dwie grupy: na lekarzy i pacjentów. Dzieci – lekarze, dostają czerwone szarfy. Przedszkolaki poruszają się po całej sali. Kiedy usłyszą gwizdek, szybko szukają osoby pasującej do siebie – czyli lekarz dobiera się w parę z pacjentem.
8. Rozmowa przy planszy edukacyjnej przedstawiającej właściwe i niewłaściwe zachowania dzieci (samodzielne i bez nadzoru dorosłych otwieranie apteczki, budowanie zamków z klocków, zabawy dzieci tabletkami porzucanymi na dywanie).
Nauczycielka prosi, aby wszyscy uważnie przyjrżeli się ilustracjom. Następnie dzieci pełnymi zdaniami opisują to, co widzą na obrazkach. Potem odpowiadają na pytania:
 - „Wskażcie proszę tę ilustrację, która waszym zdaniem jest poprawna. Czyli tę, na której dzieci bawią się grzecznie.”
 - „Co waszym zdaniem niewłaściwego robią dzieci, na kolejnych ilustracjach?”
 - „Jakie rady byście dali dzieciom?”
9. Zaproszenie dzieci do stolików. Rozdanie materiałów plastycznych i zaproponowanie, aby każde z dzieci zaprojektowało swoją apteczkę z przyniesionych z domu pudełek po butach.

Komentarz:

Młodszym dzieciom zamiast wykonywania apteczki można zaproponować, pokolorowanie kredkami narysowanych na kartonie konturów apteczki.

Oczekiwane rezultaty:

- 1) umiejętność oceny niewłaściwych zachowań,
- 2) samodzielność w formułowaniu wniosków,
- 3) utrwalanie właściwych nawyków zdrowotnych,
- 4) wiedza o wyposażeniu apteczki oraz jej przeznaczeniu.

Temat numer 4: „Pierwsza pomoc”.

Cel ogólny:

- nabywanie przez dzieci podstawowych umiejętności udzielania pierwszej pomocy.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ utrwala znajomość numeru Pogotowia Ratunkowego,
- ✓ potrafi podjąć właściwą decyzję, co do sposobu udzielania pierwszej pomocy,
- ✓ doskonali umiejętność układania historyjki obrazkowej,
- ✓ orientuje się, co wchodzi w skład podstawowego wyposażenia apteczki,
- ✓ potrafi zaśpiewać piosenkę i orientuje się w schemacie ciała,
- ✓ właściwie reaguje na polecenia werbalne i niewerbalne,
- ✓ czerpie radość ze wspólnej zabawy,
- ✓ wypełnia karty pracy.

Metody pracy:

- ✚ metoda słowna,
- ✚ metoda oparta na oglądzie,
- ✚ metoda działań praktycznych.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma grupowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- historyjka obrazkowa pt. „Wypadek”,
- kartoniki z nadrukowanym numerem 999 – dla połowy dzieci z grupy,
- małe obręcze – dla połowy dzieci,
- kolorowa plansza edukacyjna pt. „Pierwsza pomoc”,
- karty pracy; „Skaleczenie”, „Krwotok”, „Oparzenie”,
- piłka,
- płyta CD z muzyką,
- apteczka wraz z wyposażeniem.

Sytuacja wychowawczo – dydaktyczna:

1. Historyjka obrazkowa „Wypadek”.
Dzieci siedzą na dywanie w kręgu. Nauczycielka informuje, że przygotowała pewną historyjkę, ale wszystkie kartki się pomieszały. Zadanie dzieci polega na ułożeniu i przypięciu na tablicy obrazków we właściwej kolejności.
2. Nauczycielka prosi dzieci, aby opowiedziały treść historyjki własnymi słowami, oraz spróbowały ocenić postępowanie bohaterów.
Rozmowę kończy przypięcie na tablicy numeru alarmowego Pogotowia Ratunkowego 999, które zostało wezwane do jednej z postaci historyjki.
3. Zabawa ruchowa „Wzywamy pogotowie”.
Nauczycielka dzieli dzieci na dwie grupy. Pierwszej zawiesza kartoniki z numerem alarmowym pogotowia. Druga grupa otrzymuje kółka – kierownice, są to karetki pogotowia. Nauczycielka włącza muzykę i wszystkie dzieci poruszają się po sali. Kiedy muzyka ucichnie, dzieci z numerami na szyi głośno wypowiadają numer

999. Wówczas do każdego z nich „podjeżdża” karetka pogotowia. Po kilku próbach następuje zamiana ról. Nauczycielka o głośne powtórzenie numeru 999 może prosić jedno dziecko.
4. Prezentacja plansz edukacyjnych ukazujących trzy najczęściej spotykane urazy: skaleczenie, krwotok z nosa, oparzenie. Omawianie wspólnie z dziećmi każdej sytuacji oraz sposobu udzielania pomocy poszkodowanemu.
 5. Zabawa w kole „Podaj piłkę”.
Dzieci tworzą koło. Piłka wędruje z rąk do rąk w rytm muzyki. Nauczycielka wycisza muzykę i mówi określony uraz np. „oparzenie” a dziecko, które w tym momencie ma piłkę w ręce informuje, w jaki sposób udzielamy pierwszej pomocy: „wkładamy rękę pod zimną wodę”. Po udzieleniu prawidłowej odpowiedzi, włączamy muzykę i piłka wędruje dalej. Przy kolejnym wyciszeniu, nauczycielka podaje inny uraz i zabawa toczy się dalej.
 6. Zabawa „Co mam w apteczce?”.
Dzieci siedzą w kole. Nauczycielka stawia apteczkę, znaną już dzieciom z poprzednich zajęć. Wspólne, krótkie przypomnienie, co wchodzi w skład apteczki – nazywanie poszczególnych akcesoriów oraz określanie, do czego służą.
 7. Scenki sytuacyjne „Udzielamy pierwszej pomocy”.
Nauczycielka opowiada krótkie historyjki. Zadaniem dzieci jest określenie, jakiej pomocy należy udzielić w określonej sytuacji. Następnie chętne dzieci próbują je odegrać w parach i udzielić osobie poszkodowanej pierwszej pomocy wykorzystując w tym celu zawartość apteczki.

Sytuacja 1:

Mama Oli prasuje. Nagle dzwoni telefon. Mama stawia bezpiecznie żelazko i idzie odebrać telefon. Pod nieobecność mamy Ola podchodzi do deski i sprawdza palcem, czy żelazko jest naprawdę gorące. Oparzyła się i zaczyna płakać. (W jaki sposób należy Oli udzielić pierwszej pomocy?)

Sytuacja 2:

Dzieci biegają po ogrodzie. Nagle Franek potknął się o korzeń, upadł i zdarł kolano. (Co należy zrobić?)

Sytuacja 3:

Dziewczynki skaczą przez skakankę. Nagle Krysi zaczyna lecieć krew z nosa. (Jak musimy postąpić?)

Sytuacja 4:

Dzieci zbierają owoce w sadzie. Nagle jedno wdrapuje się na drzewo i spada. Próbuje wstać, ale nie może stanąć na nodze, ponieważ bardzo go boli. Kolega nie może mu pomóc. (Co powinien zrobić zdrowy chłopiec?)

8. Zabawa inscenizowana ze śpiewem „Tu mam rączkę....”
Dzieci śpiewając piosenkę wskazują poszczególne części ciała.
9. Karty pracy – kolorowanie obrazków ukazujących zasady udzielania pierwszej pomocy.

Komentarz:

Praktyczne udzielanie pierwszej pomocy przez dzieci można ćwiczyć podczas zabaw tematycznych lub w trakcie zabaw swobodnych, pod warunkiem udostępnienia dzieciom niezbędnych środków będących na wyposażeniu apteczki.

Oczekiwane rezultaty:

- 1) znajomość numeru alarmowego Pogotowia Ratunkowego,
- 2) wiedza na temat praktycznego zastosowania podstawowego wyposażenia apteczki,
- 3) znajomość podstawowych zasad udzielania pierwszej pomocy,
- 4) świadomość, że nie zawsze samemu możemy pomóc poszkodowanemu.

Temat numer 5:

„Prąd i gaz – nasz przyjaciel czy wróg?”

Cel ogólny:

- zapoznanie dzieci z zagrożeniami wynikającymi z niewłaściwego posługiwania się urządzeniami elektrycznymi i gazowymi.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ potrafi określić do czego służą prezentowane urządzenia elektryczne,
- ✓ wypowiada się na temat, przedstawiony na tablicach tematycznych,
- ✓ potrafi wyciągać wnioski,
- ✓ zna zasady bezpiecznego korzystania z urządzeń elektrycznych i gazowych,
- ✓ jest świadome, że z urządzeń tych dzieci korzystają wyłącznie pod nadzorem dorosłych, dokonuje syntezy sylabowej i głoskowej wyrazów,
- ✓ wyraża radość ze wspólnej zabawy.

Metody pracy:

- ✚ metoda oparta na słowie,
- ✚ metoda oparta na działaniu,
- ✚ metoda oparta na oglądzie.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- zapalniczka, wyłącznik do światła,
- opowiadanie „Popołudniowa przygoda” - zbiory własne,
- tablica edukacyjna pt. „Sytuacje niebezpieczne dla dzieci”,
- plansza edukacyjna „Uwaga! Wysokie napięcie!”
- karty pracy,
- tamburyn.

Sytuacja dydaktyczna – wychowawcza:

1. Dzieci tworzą krąg na dywanie. Nauczycielka wyjaśnia dzieciom, że ma dla nich zagadkę. Na podłodze kładzie wyłącznik do światła i zapalniczkę. Następnie prosi, aby dzieci udzieliły odpowiedzi na następujące pytania:
 - „ Co to są za przedmioty?”
 - „ Do czego służy wyłącznik/”
 - „ Do czego używa się zapalniczki/”
 - „ Kto wie, co znajduje się w środku zapalniczki?”Dzieci próbują odpowiedzieć na zadane pytania.

2. Zaproszenie dzieci do wysłuchania opowiadania pt. „Popołudniowa przygoda”
Zdarzyło się to w pewien czwartek. Jak co dzień wróciliśmy po południu z przedszkola. Zjedliśmy ciasteczka, trochę się pobawiliśmy i za oknem zaczęło robić się już ciemno. - Szkoda Bartku, że ten dzień tak szybko się skończył, a my nie zdążyliśmy iść na plac zabaw się pobawić - powiedziałem do mojego brata. Spójrz za oknem jest już prawie ciemno. Tak Jarku, wielka szkoda. Kiedy tak dyskutowaliśmy, nagle zgasły wszystkie światła w całym mieszkaniu. Nie wiedzieliśmy dlaczego tak się stało. Przecież zawsze było światło. Na szczęście mama szybko wyjęła z szuflady świece, zapaliła je zapalniczką i rozstawiła we wszystkich pomieszczeniach. W mieszkaniu zapanowała dość tajemnicza atmosfera. Razem z bratem zaczęliśmy się zastanawiać, dlaczego właściwie jak zrobimy – pstryk – włącznikiem do światła to robi się od razu jasno, a następnie – pstryk – powoduje, że znów jest ciemno. Poszliśmy z tym zapytaniem do dziadka, który wszystko nam wyjaśnił. Dowiedzieliśmy się, że to wszystko jest zasługą tajemniczego prądu, którego niestety nie można zobaczyć. Mieszka on sobie w gniazdkach elektrycznych. Kiedy ktoś z dorosłych włącza wtyczkę, np. od telewizora do gniazdka elektrycznego, wówczas ten prąd zaczyna sobie płynąć kabelkiem do samego telewizora. A ja i Jarek dzięki temu możemy oglądać bajki. Super sprawa! Kiedy sobie tak rozmawialiśmy nawet nie zauważyliśmy kiedy znowu był prąd i wszędzie zrobiło się jasno.
3. Po wysłuchaniu historyjki nauczycielka prosi dzieci, aby wskazały w sali włącznik światła, następnie proponuje, aby każdy podał jedno miejsce gdzie można znaleźć prąd (np. suszarka, komputer, lodówka, odkurzacz itp.). Zabawa kończy się pytaniem: „Czy prąd może być niebezpieczny? Jeżeli tak, to kiedy?” Dzieci podają swoje propozycje.
4. Zabawa ruchowa „Urządzenia elektryczne”.
Kiedy nauczycielka gra na tamburynie, dzieci poruszają się swobodnie po sali, naśladując różne urządzenia elektryczne. Na hasło: „brak prądu” - wszyscy się zatrzymują. Następnie na hasło: „prąd” - dzieci – urządzenia poruszają się po sali w rytm tamburyna.
5. Prezentacja kolorowych tablic edukacyjnych przedstawiających sytuacje stwarzające bezpośrednio niebezpieczeństwo dla dzieci, wynikające z ich niewłaściwego zachowania.
Nauczycielka prosi, aby przedszkolaki po kolei opowiedziały, co widzą na obrazkach, a następnie sama wyjaśnia, dlaczego nie należy tak postępować. Przedstawia dzieciom, jakie mogą być konsekwencje takich zachowań:
 - dziewczynka siedzi w wannie i suszy sobie włosy,
 - chłopiec włącza sam komputer do sieci,
 - dziewczynka wspina się na palcach i próbuje sama podpalić palnik kuchenki gazowej,
 - chłopiec siedzi na podłodze obok gniazdka elektrycznego i próbuje włożyć do niego widelec.Na zakończenie nauczycielka zadaje dzieciom pytanie: „Jak waszym zdaniem powinny zachować się dzieci przedstawione na obrazkach?”
6. Zabawa ilustracyjna do piosenki: „Tu prawą mam rączkę”.
Dzieci odzwierciedlają treść śpiewanej piosenki właściwym ruchem.

7. Wypełnianie karty pracy.
Zadaniem dzieci jest pokolorowanie obrazków przedstawiających przedmioty, których dzieci nie mogą używać, gdy dorosłych nie ma w domu.
8. Spacer po korytarzu przedszkola w celu odszukania skrzynki elektrycznej.
Odczytanie przez nauczycielkę ostrzeżenia znajdującego się na skrzynce:
„Nie dotykać! Urządzenie elektryczne!”
Próby opisu przez dzieci wyglądu skrzynki oraz zapamiętania treści ostrzeżenia.
9. Prezentacja w sali kolejnej planszy edukacyjnej pt. „Uwaga! Wysokie napięcie!” przedstawiającej zachowania niebezpieczne oraz postawy właściwe. Wspólne omówienie przedstawionych sytuacji ze zwróceniem szczególnej uwagi na uświadomienie dzieciom – dlaczego w opisywanych miejscach nie można się bawić.
10. Zabawa z „głoskami” lub „sylabami”.
Nauczycielka wymawia nazwę urządzenia elektrycznego głoskami lub sylabami (w zależności od możliwości dzieci). Dziecko, które rozpozna nazwę urządzenia otrzymuje kartę z narysowanym konturem tego urządzenia.
Kiedy wszystkie dzieci mają już karty pracy, siadają do stolików i wypełniają obrazki kolorem.

Komentarz:

Można także zorganizować prezentację oryginalnych urządzeń elektrycznych.

Oczekiwane rezultaty:

- 1) wiedza na temat urządzeń elektrycznych,
- 2) poznanie zasad warunkujących bezpieczeństwo w trakcie użytkowania urządzeń elektrycznych i gazowych,
- 3) świadomość korzystania z urządzeń elektrycznych i gazowych wyłącznie pod nadzorem dorosłych,
- 4) umiejętność właściwego wykorzystywania urządzeń elektrycznych i gazowych w życiu codziennym.

**Temat numer 6:
„Nie ufaj obcym.”**

Cel ogólny:

- nabywanie przez dzieci umiejętności mówienia „nie” w sytuacjach mogących stanowić dla nich zagrożenie.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ wie, co znaczy pojęcie obcy,
- ✓ potrafi wyciągać wnioski,
- ✓ zna zasady zachowania i postępowania w stosunku do obcych ludzi,
- ✓ stara się być spostrzegawcze – zwraca uwagę na istotne szczegóły w wyglądzie i zachowaniu ludzi,
- ✓ potrafi współdziałać w zespole,
- ✓ potrafi podjąć właściwą decyzję.

Metody pracy:

- ✚ metoda słowna,
- ✚ metoda oparta na oglądzie,
- ✚ metoda działań praktycznych.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- sylwety do teatrzyku,
- szarfy – tyle ile dzieci,
- taśma samoprzylepna,
- płyta CD z muzyką,
- tabliczki z napisem „TAK” i „NIE”,
- karta pracy pt. „Gdzie ukryły się kózki?”

Sytuacja dydaktyczno – wychowawcza:

1. Zabawa integracyjna w kręgu „Kto zjadł ciastka ze słoika?”
Dzieci siedzą w kręgu. Nauczycielka trzyma w ręku pusty słoik i mówi „Kto zjadł ciastka ze słoika? Może (tu podaje imię dziecka siedzącego obok) zjadł ciastka?” itd.. Kiedy wszystkie dzieci otrzymają słoik, nauczycielka zaprasza je do obejrzenia teatrzyku.
2. Teatrzyk sylwet na podstawie bajki pt. „Wilk i siedem kózek”.
3. Krótka opowieść dzieci „co przydarzyło się kózkom?”
Wspólne wysnucie wniosków:
 - zawsze słuchamy się mamy i taty,
 - nie otwieramy drzwi, kiedy jesteśmy sami w domu,
 - nie informujemy nikogo, kiedy wraca mama i tata.
4. Zabawa ruchowa „Wilk i kozy”.
Wyznaczamy w sali za pomocą taśmy samoprzylepnej np. trzy okręgi (w zależności od ilości dzieci). Dzieci – kozy skaczą po dywanie. Na hasło: „Wilk idzie!” - wszystkie kozy wskazują do obręczy – domków. Wilk – wyznaczone dziecko, stara się złapać jak najwięcej kóz, które nie zdążyły wskoczyć do domku. Kto zostanie złapany, zanim wskoczy do obręczy, pomaga w dalszej części zabawy łapać kozy. Wygrywa to dziecko, które nie zostanie złapane. Zabawę można powtórzyć, wówczas wilkiem jest to dziecko, które nie zostało złapane.
5. Wypełnianie karty pracy pt. „Gdzie ukryły się kózki?”.
Zadanie dzieci polega na odszukaniu na ilustracji jak największej liczby ukrytych kózek. Następnie dzieci zaznaczają na dole na czerwono tyle prostokątów, ile kózek udało im się odszukać.
6. Zabawa ruchowa „Obcy”.
Nauczycielka rozkłada na dywanie szarfy – po jednej dla każdego dziecka. Dzieci przemieszczają się po sali w rytm muzyki z płyty CD. Na pauzę oraz hasło: „Obcy” dzieci muszą jak najprędzej wskoczyć do rozłożonej na dywanie szarfy, która jest ich bezpiecznym miejscem. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie.
7. Zabawa dydaktyczna „Znam odpowiedź”.

Dzieci zajmują miejsca w swoim „bezpiecznym miejscu” – szarfiu. Nauczycielka prosi, aby każde z nich wyobraziło sobie, że nauczycielka jest kimś obcym, który puka do ich drzwi. Zadanie dzieci polega na wymyśleniu po jednym pytaniu, na które odpowiedź znają ich rodzice i oni sami (np. hasło rozpoznawcze lub ile razy trzeba zapukać do drzwi, albo jakaś wspólna tajemnica itp.). Dzieciom młodszym możemy zaproponować, aby zastanowiły się, na które z podanych przez nauczycielkę pytań, odpowiedź znają tylko ich rodzice.

8. Burza mózgów „Kto to jest obcy?”

Nauczycielka zaprasza dzieci, aby podeszły do okna i prosi, aby przyjrzały się osobom przechodzącym obok przedszkola. Następnie dzieci na podstawie obserwacji, własnych doświadczeń oraz ilustracji mają odpowiedzieć: „Jak wygląda obcy?” „Czy wszyscy ludzie są obcy?” „Co to znaczy, że ktoś jest zły?” Nauczycielka tak kieruje rozmową, aby uświadomić dzieciom, że nie każda mijana przez nas osoba na ulicy jest zła i chce nas skrzywdzić. Jednak zdarza się, że ktoś kto wygląda schludnie, ładnie i swym wyglądem wzbudza nasze zaufanie, wcale nie jest dobrą osobą. I choć uśmiecha się do nas i częstuje nas cukierkami, tak naprawdę, chce nas bardzo przestraszyć.

9. Zabawa sytuacyjna „Tak lub nie”.

Nauczycielka w jednym końcu sali wiesza tabliczkę z napisem „Tak”, a w drugim końcu z napisem „Nie”. Zadaniem dzieci jest wysłuchanie opisywanej przez prowadzącą sytuacji i podejście do tabliczki z napisem wskazującym właściwe dla niej zachowanie dziecka. Np.

Sytuacja 1.

Do drzwi ktoś puka, przez wizjer widzimy, że jest to sąsiad i prosi o otwarcie, bo ma wiadomość dla mamy. Mama śpi w drugim pokoju. Czy otworzysz? (nie)

Sytuacja 2.

Rodzice wyszli na chwilę do sąsiadów, a do drzwi puka osoba ubrana w policyjny mundur i prosi o otwarcie. Grzecznie przepraszasz, mówisz, że nie możesz otworzyć, ponieważ rodzice zamknęli cię i prosisz, by na nich poczekał. Czy otworzysz? (nie)

Sytuacja 3.

Do drzwi dobija się ktoś obcy i krzyczy, by mu otworzyć. Jesteś sam w domu, bo mama poszła na zakupy. Czy otworzysz drzwi? (nie)

Sytuacja 4.

Do drzwi puka twój kolega z przedszkola, a z nim jest jego mama- widzisz ich przez wizjer. Twoja mama zmywa naczynia i nie słyszy pukania. Czy otworzysz im drzwi? (tak)

Sytuacja 5.

Tata bierze prysznic, a do drzwi puka twoja babcia. Pomimo, że jej nie widzisz, opisuje ci szczegółowo swój wygląd i odpowiada na twoje pytania. Czy otworzysz jej drzwi? (tak)

10. Praca plastyczna „Mój kolega”.

Dzieci za pomocą kredek (np. pastel, olejnych) rysują swojego kolegę z grupy, zwracając uwagę na wszystkie szczegóły jego wyglądu. Po wykonaniu zadania dzieci odgadują, kto znajduje się na pracy.

Komentarz:

W ramach realizacji tematu starsze dzieci mogą przygotować dla swych młodszych kolegów przedstawienie, nawiązujące tematycznie do omawianych treści.

Oczekiwane rezultaty aktywności:

- 1) podstawowe umiejętności zachowań asertywnych wobec obcych,
- 2) utrwalenie zasad, których należy przestrzegać pozostając samemu w domu,
- 3) rozumienie znaczenia „obcy”.

Temat numer 7:**„Pies – nie zawsze przyjaciel człowieka”****Cel ogólny:**

- rozwijanie u dzieci ostrożności oraz dystansu w kontaktach z nieznanymi psami.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ złoży w całość obrazek składający się z kilku części,
- ✓ zaśpiewa piosenkę i zilustruje jej treść ruchem,
- ✓ doskonalą umiejętność zabawy w grupie oraz w parach,
- ✓ potrafi przyjąć w zabawie określoną rolę,
- ✓ dowie się, że nie wolno zbliżać się do nieznanymi psów,
- ✓ będzie potrafiło przyjąć właściwą postawę obronną wobec agresywnego psa,,
- ✓ wypełni karty pracy,
- ✓ wykona pieska z papieru metodą origami płaskie z kwadratu,
- ✓ pozna nazwy oraz przeznaczenie akcesoriów dla psa.

Metody pracy:

- ✚ metoda słowna,
- ✚ metoda oparta na oglądzie,
- ✚ metoda zadań stawianych do wykonania.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- kolorowa plansza edukacyjna,
- gotowe tabliczki ostrzegawcze,
- karty pracy,
- małe obręcze, tamburyn,
- piosenka „Kundel bury”,
- pocięte na części obrazki, przedstawiające różne rasy psów,
- zagadka,
- ilustracje przedstawiające akcesoria dla psa: kaganiec, obroża, smycz, miska, szampon, szczotka, grzebień, koc itp.

Sytuacja wychowawczo – dydaktyczna:

1. Dzieci siedzą w kręgu. Nauczycielka zadaje im zagadkę:

*„Cztery łapki, miła mordka,
słysząc go z daleka.*

*Przyjacielem jest człowieka,
na złodzieja głośno szczeka.”*

Po podaniu rozwiązania nauczycielka zaprasza dzieci do stolików.

2. Rozdanie każdemu dziecku koperty.

Zadaniem dzieci jest złożenie obrazka z części.

3. Indywidualne wypowiedzi dzieci na temat psa, znajdującego się na jego obrazku. Przedszkolaki starają się jak najdokładniej określić cechy zwierzęcia: wielkość, kolor, długość sierści, być może niektóre będą potrafiły podać rasę psa.

4. Zabawa ruchowa „Pieski do domków”.

Nauczycielka rozkłada na dywanie tyle obręczy, ile jest dzieci w grupie. Dzieci – pieski kiedy usłyszą dźwięk tamburyna, chodzą na czworakach po całej sali i szczekają. Na polecenie nauczycielki; „pieski do domków” każde dziecko szuka dla siebie obręczy i „wskakuje” do niej. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie, zmieniając polecenia: np. „pieski chodzą dookoła domków”, „każdy piesek zmienia domek” itp.

5. Prezentacja tabliczek ostrzegawczych oraz planszy edukacyjnej przedstawiającej prawidłowe zachowania się dziecka w stosunku do agresywnego psa. Dzieci opowiadają o tym, co widza na kolejnych obrazkach. Nauczycielka zapoznaje dzieci z treściami ostrzeżeń znajdującymi się na tabliczkach.

Następnie wyjaśnia dzieciom, że nie wolno zbliżać się do nieznanymi psów, próbować je głaskać i karmić, a tym bardziej drażnić w jakikolwiek sposób.

6. Zabawa w parach „Zły pies”.

Dzieci dobierają się w pary. Jedno z nich naśladuje psa. Dzieci zakładają na plecy plecaki, a dzieci – psy stoją obok nich. Na sygnał nauczycielki dzieci – psy zaczynają szczekać i „stają się agresywne”. Wówczas nauczycielka wydaje polecenie dla dzieci: „stój nieruchomo”, pokazując jednocześnie prawidłową postawę na planszy. Następnie dzieci i psy spacerują po sali. Ponownie pada hasło: „psy są agresywne” i nauczycielka wydaje kolejne polecenie dla dzieci: „ogródź się”, pokazując jednocześnie poprawny sposób zachowania na planszy edukacyjnej. Ostatnim poleceniem dla dzieci jest komenda: „przyjmij postawę obronną” oraz ukazanie prawidłowego sposobu jej wykonania na planszy. Nauczycielka sprawdza, czy wszystkie dzieci prawidłowo wykonały pozycję tzw. „żółwika”. Następuje zamiana ról w parach tak, aby wszystkie dzieci przećwiczyły postawy obronne wobec psów.

7. Karty pracy nr 1.

Zadanie dzieci polega na odnalezieniu ścieżki, która bezpiecznie doprowadzi chłopca do domu, nie narażając go na spotkanie z nieznanym psem.

Karta pracy nr 2.

Zadaniem przedszkolaków jest pokolorowanie tych obrazków, które przedstawiają poprawne zachowania wobec agresywnego psa – utrwalanie właściwych postaw i zachowań.

8. Zabawa dydaktyczna "Rekwizyty dla psa".
Dzieci siadają na dywanie w kręgu. Nauczycielka informuje, iż za chwilę dowiedzą się, jak w sposób bezpieczny psy mogą spacerować po mieście, przemieszczać się środkami komunikacji, nie stwarzając zagrożenia dla innych. Zobaczą także co jest potrzebne, aby pies był zdrowy i szczęśliwy.
Na dywanie rozkłada kartki z zakrytymi rysunkami. Proponuje chętnemu dziecku aby odkryło i pokazało pozostałym jeden obrazek. Następnie dziecko trzymające kartkę, stara się nazwać widniejący na niej przedmiot oraz określić do czego służy. Po kolei odkrywane są kolejne ilustracje, aż do ich wyczerpania.
9. Zabawa ilustracyjna ze śpiewem do piosenki pt. "Kundel bury".
Dzieci tworzą koło, śpiewają piosenkę ilustrując jej treść odpowiednim ruchem i gestem.
10. Wykonanie pracy plastycznej pt. „Mój piesek”.
Każde dziecko otrzymuje dwa kwadraty z kolorowego papieru w wybranych przez siebie kolorach. Poprzez odpowiednie zaginanie papieru – zgodnie z instrukcją nauczycielki, wykonują pieski. Następnie dorysowują mazakiem oczy i nos. Utworzenie wystawki prac.

Komentarz:

Piosenka, którą chcemy wykorzystać w trakcie zajęć powinna być dzieciom znana, dlatego należy zadbać o to, aby dzieci nauczyły się jej wcześniej.

Na kolejne zajęcia można zaprosić psa – ratownika, aby zwierzęta te wzbudzały wśród dzieci pozytywne emocje. Należy wtedy także utrwalić, poznane zasady obrony wobec psów agresywnych.

Młodszym dzieciom można zaproponować zamiast wykonywania psa metodą origami, wyklejanie konturów zwierzęcia skrawkami tkanin czy też kolorowego papieru.

Oczekiwane rezultaty aktywności:

- 1) świadomość, że psy nie zawsze zachowują się tak, jak byśmy chcieli,
- 2) wiedza na temat właściwych zachowań wobec nieznanymi psów,
- 3) umiejętność przyjęcia właściwej postawy obronnej wobec atakującego psa.

Temat numer 8:

„Bezpieczny rowerzysta i rolnik”

Cel ogólny:

- poznanie przez dzieci zasad bezpiecznego korzystania z roweru, deski oraz rolek”.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ uczy się oceniać postępowanie bohaterów,
- ✓ kojarzy przyczynę i skutek,
- ✓ wysuwa wnioski z treści opowiadania,
- ✓ zna zasady bezpiecznej jazdy na rolkach i desce,
- ✓ orientuje się, jakie elementy ochronne wchodzi w skład wyposażenia rowerzysty,
- ✓ zna zasady poruszania się dzieci na rowerze po jezdni,

- ✓ potrafi tworzyć zbiory przedmiotów, których elementy spełniają określony warunek,
- ✓ umie współpracować z partnerem i grupą,
- ✓ stara się estetycznie wykonać pracę.

Metody pracy:

- + metoda przekazu wiedzy,
- + metody aktywizujące,
- + metoda zadań stawianych do wykonania.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- historyjka pt. "Nieposłuszny Krzyś",
- laski gimnastyczne,
- dwie długie skakanki lub sznurki,
- kask, ochraniacze na kolana i łokcie, bidon, inne przedmioty – kilka sztuk,
- plansze edukacyjne pt. "Bezpieczny rowerzysta", „Bezpieczny rolnik”,
- karty pracy, pocięte na części obrazki rowerzysty – tyle, ile dzieci,
- plastelina fluorescencyjna i zwykła,
- kredki, farby akwarele.

Sytuacja dydaktyczno – wychowawcza:

1. Powitanie – dzieci witają się poszczególnymi częściami ciała np. nos z nosem, łokieć z łokciem.
2. Dzieci siadają wokół nauczycielki, która prosi je, o wysłuchanie historyjki pt. „Nieposłuszny Krzyś”:
*Krzyś dostał na urodziny rower. Babcia dokupiła mu kask i ochraniacze. Chłopiec bardzo chciał od razu na nim pojeździć, ale na dworze zrobiło się już ciemno i tata obiecał, że pójdą razem na rower następnego dnia.
 Kiedy nazajutrz Krzyś wrócił z przedszkola, taty ani mamy jeszcze nie było w domu. Babcia była zajęta przygotowaniem obiadu, więc Krzyś postanowił sam wypróbować nowy rower. Bardzo mu się spieszyło, dlatego zlekceważył rady taty i nie założył kasku i ochraniaczy. Wyprowadził rower na ogród i zaczął jeździć. Początkowo jeździł bardzo ostrożnie. Kiedy zobaczył za płotem swojego kolegę Jarka, zaprosił go, ponieważ chciał mu pokazać swój nowy, czerwony rower. Nawet pozwolił się Jarkowi na nim przejechać. No a potem, Krzysiu zaczął jeździć coraz szybciej i wtedy stało się! Na ostrym zakręcie stracił równowagę i przewrócił się. Bardzo bolało go kolano, z którego leciała krew. Z płaczem wrócił do domu. Babcia opatrzyła chłopcu ranę, ale kolano tak bardzo go bolało, że nawet nowy rower przestał go cieszyć.*
3. Dzieci opowiadają historyjkę własnymi słowami, próbując jednocześnie odpowiedzieć na pytania:
 - „Czy Krzyś postąpił dobrze?”
 - „Co chłopiec zrobił niewłaściwie?”
 - „Jak można by uniknąć skaleczenia?”
 - „Jakie gorsze nieszczęście mogłoby przydarzyć się Krzysiu?”

4. Zabawa ruchowa „Tandemy”.
Nauczycielka tłumaczy dzieciom, że tandemy są to rowery dla dwóch osób. Dzieci dobierają się parami. Pierwsze dziecko w parze otrzymuje laskę gimnastyczną – kierownicę, drugie chwytą kolegę w pasie i tworzą jeden tandem. Na sali za pomocą skakanek jest wyznaczona trasa, po której mogą poruszać się rowery. Przy dźwiękach tamburyna rowery ruszają i pokonują wyznaczoną trasę. Trudność polega na tym, że partnerzy muszą dostosować do siebie rytm kroków, aby nie „rozerwać” się oraz żeby nie wypaść z trasy. Kiedy tamburyn przestaje grać następuje zamiana ról.
5. Dzieci tworzą koło i siadają. Nauczycielka rozkłada na dywanie różne przedmioty, wśród których znajdują się akcesoria niezbędne dla rowerzysty: kask, ochraniacze, odblaski, dzwonek, bidon oraz przypadkowe przedmioty. Na podłodze ułożone są dwie pętle. Nauczycielka prosi dzieci, aby do jednej pętli włożyły przedmioty, które będą potrzebne rowerzyście. W drugiej pętli znajdują natomiast akcesoria, które są dla rowerzysty nieprzydatne np. wazonik, pluszak, płyta CD itp. Dzieci są proszone o uzasadnienie swojego wyboru.
6. Prezentacja kolorowych plansz edukacyjnych pt. „Bezpieczny rowerzysta”, „Bezpieczny rolnik” i wspólne z dziećmi omówienie ich.
Wysunięcie przez dzieci wniosków, że kask i ochraniacze są potrzebne nie tylko do jazdy na rowerze. Powinny one również wchodzić w skład wyposażenia osób, które jeżdżą na rolkach i desce.
Wspólne ustalenie zasad bezpiecznej jazdy na rowerze, rolkach i desce:
 - zawsze zakładamy kask i ochraniacze,
 - po jeździ na rowerze jeżdżę wyłącznie pod opieką dorosłych, znajduję się przed nimi – z przodu, poruszamy się wtedy prawą stroną jezdni i mamy elementy odblaskowe,
 - na rolkach i desce jeżdżę wyłącznie w miejscach do tego wyznaczonych!
7. Zabawa ruchowa „Jazda figurowa”.
Dzieci przy dźwiękach muzyki naśladują jazdę na rolkach. Kiedy muzyka zostaje wyciszona i pada hasło: „figury”, dzieci zatrzymują się i starają się wykonać jak najbardziej wymyślną figurę. Zabawę powtarzamy kilkakrotnie.
8. Karta pracy pt. „Rolkarz”.
Zadaniem dzieci jest pokolorowanie wyłącznie tych elementów w stroju rolnika, które zapewniają mu bezpieczeństwo podczas jazdy.
9. Zabawa artykulacyjno – ilustracyjna „Szybki jak...”.
Nauczycielka wyjaśnia dzieciom, że zabawa polega na ilustrowaniu określeń odpowiednim ruchem i dźwiękiem. Zabawę rozpoczyna nauczycielka, mówiąc np. „szybki jak wiatr”. Dzieci poruszają się po sali naśladując gestem i odgłosem mocno wiejący wiatr. Następne określenie podaje chętne dziecko, np. „szybki jak motocykl” i ponownie wszystkie dzieci naśladują odgłosy oraz jazdę motocykla. Zabawę kontynuujemy tak długo, aż wyczerpią się pomysły.
10. Praca plastyczna „Bezpieczny rowerzysta”.
Każde dziecko otrzymuje pocięty na cztery części obrazek rowerzysty. Zadaniem dzieci polega na złożeniu i przyklejeniu ilustracji na kartkę. Następnie odblaskowe elementy w stroju rowerzysty dzieci wyklejają fluorescencyjną plasteliną, a pozostałe elementy zapewniające rowerzyście bezpieczeństwo (kask,

ochraniacze) plasteliną zwykłą. Natomiast całą postać rowerzysty kolorują kredkami lub zamalowują akwarelami.

Komentarz:

Inną propozycją pracy plastycznej może być zaprojektowanie własnych elementów odblaskowych.

Oczekiwane rezultaty:

- 1) wiedza na temat bezpiecznych miejsc do jazdy na rowerze, rolkach i desce,
- 2) poznanie niezbędnych rekwizytów wyposażenia , zapewniających bezpieczeństwo rowerzyście, rolkarzowi oraz osobom korzystającym z deski,
- 3) znajomość przepisów dotyczących jazdy dzieci na rowerze po jezdni.

Temat numer 9: „Bezpieczna kąpiel”

Cel ogólny:

- nabywanie przez dzieci wiedzy na temat bezpiecznego korzystania z kąpeli.

Cele operacyjne – dziecko:

- ✓ wyodrębnia i nazywa spośród wielu rekwizyty niezbędne do zażywania kąpeli wodnej przez dzieci,
- ✓ słucha piosenki i potrafi zilustrować jej treść ruchem,
- ✓ potrafi wypowiadać się pełnym zdaniem,
- ✓ rozumie treść poleceń,
- ✓ rozwija swój słownik czynny,
- ✓ odróżnia zachowania właściwe od negatywnych,
- ✓ wie, co charakteryzuje kąpielisko strzeżone,
- ✓ zna symbolikę kolorów flagi na kąpielisku strzeżonym,
- ✓ uczy się prawidłowo oddychać.

Metody pracy:

- ✚ metoda słowna,
- ✚ metody aktywizujące,
- ✚ metoda działań praktycznych,
- ✚ metoda oparta na oglądzie.

Formy pracy:

- ❖ forma zbiorowa,
- ❖ forma indywidualna.

Środki dydaktyczne:

- kolorowa plansza edukacyjna pt „Bezpieczna kąpiel”,
- karty pracy,
- flaga biała i czarna,
- rekwizyty: pływaczki, koło, łódka nadmuchiwana, strój kąpielowy, kapok, okulary, różne przedmioty nie związane z kąpielą,
- płyta CD z dowolną muzyką,
- papierowe słoneczka i chmurki dla każdego dziecka.

Sytuacja dydaktyczno – wychowawcza:

1. Zabawa dydaktyczna „Co jest potrzebne?”.

Dzieci siedzą w kręgu. Na dywanie leżą różne rekwizyty. Zadanie dzieci polega na wyodrębnieniu spośród nich tych, które są potrzebne do zażywania bezpiecznej kąpeli wodnej. Następnie przedszkolaki powinny nazwać te przedmioty oraz określić, do czego służą.

2. Wysłuchanie piosenki śpiewanej przez nauczycielkę pt. „Wesoła kąpiel”:

*Kiedy słońce mocno praży,
najprzyjemniej jest na plaży.
Złoty piasek w pięty grzeje.
Ja się śmieję, wiatr się śmieje!
Chociaż rzeczka chłodna kusi,
czy bezpieczna sprawdzić musisz,
nim do wody wskoczysz! Plusk!
Żabka z brzegu głową kiwa,
że ktoś żabką świetnie pływa
i z zazdrości zielenieje.
Ja się śmieję, wiatr się śmieje!
Chociaż rzeczka chłodna kusi,
czy bezpieczna sprawdzić musisz,
nim do wody wskoczysz! Plusk!
Szumi woda, śpiewa fala,
słońce twarze nam opala
i przez sitko piegi sieje.
Ja się śmieję, wiatr się śmieje!
Chociaż rzeczka chłodna kusi,
czy bezpieczna sprawdzić musisz,
nim do wody wskoczysz! Plusk!*

3. Krótka rozmowa na temat treści piosenki, inspirowana pytaniami.

„Gdzie jest najprzyjemniej, kiedy mocno grzeje słońce?”

„Co trzeba zrobić zanim wejdziemy do chłodnej wody?”

„Jakie zwierzątko było na brzegu?”

„Co słychać nad brzegiem rzeki?”

4. Zabawa ilustracyjna do piosenki.

Dzieci ilustrują utwór śpiewany przez nauczycielkę ruchem i gestem. Próby wspólnego śpiewania refrenu.

5. Zabawa słowna: „Lubię się kąpać, bo.....”.

Dzieci siadają wokół nauczycielki, która zaprasza do siebie troje, czworo dzieci. Rozdaje im po jednym sznurku, sama trzymając końcówki sznurków tak aby zwisały z dłoni. Wyjaśnia dzieciom, że gdy któreś z nich poczuje szarpnięcie swojego sznurka, powinno odpowiedzieć na pytanie: „dlaczego lubię wodę?”. Kiedy każde z dzieci uczestniczących bezpośrednio w zabawie, odpowie na pytanie, nauczycielka zaprasza do następnej tury kolejne dzieci.

6. Prezentacja planszy edukacyjnej pt. „Bezpieczna kąpiel”.

Dzieci próbują odpowiadać całymi zdaniem, po czym można poznać, że jest to kąpielisko strzeżone?

„Co to znaczy, że kąpielisko jest strzeżone?”

„Po czym można to poznać?”

„Jak nazywa się osoba, która czuwa nad bezpieczeństwem kąpiących się osób?”

„Jakiego koloru flaga jest wywieszona, kiedy można się kąpać?”

„Czy ktoś wie, jakiego koloru flaga informuje nas, że kąpiel jest zabroniona?”

„O czym informują nas kolorowe boje zanurzone w wodzie?”

Nauczycielka dostosowuje pytania stosownie do odpowiedzi udzielanych przez dzieci.

7. Zabawa ruchowa „Bezpieczna kąpiel”.

Dzieci poruszają się po sali w rytm muzyki. Ich zadaniem jest obserwacja nauczycielki i prawidłowe reagowanie na sygnały niewerbalne. Kiedy nauczycielka trzyma w ręku białą flagę, dzieci przemieszczają się po sali. Kiedy zmienia kolor flagi na czarną, dzieci kucają w miejscu.

8. Karty pracy – trzy rodzaje.

Zadaniem dzieci jest poprawne pokolorowanie poszczególnych elementów wyposażenia plaży strzeżonej, zgodnie z wzorem na planszy.

9. Zabawa oddechowa „Nurek”.

Dzieci zajmują wygodne miejsce w sali. Nauczycielka tłumaczy, że zabawa polega na wykonaniu głębokiego wdechu powietrza nosem (tak, jak w czasie zanurzania się pod wodę), następnie dzieci robią przysiad i ruchami rąk naśladują pływanie. Następnie „wynurzają się”, powrót do pozycji stojącej i robią kilka swobodnych wdechów. Nauczycielka zwraca uwagę na prawidłową technikę oddychania: wdech - nosem, wydech – ustami.

10. Zabawa dydaktyczna 'Dozwolone – niedozwolone”.

Każde dziecko otrzymuje wycięte z kolorowego papieru; słońce i chmurkę. Następnie nauczycielka przedstawia pewne sytuacje, odczytując je. Zadanie dzieci polega, na jak najszybszym uniesieniu słoneczka, jeżeli postępowanie dzieci jest właściwe lub chmurki, jeżeli dzieci postąpiły źle.

Sytuacja 1.

Dwoje dzieci bawi się w wodzie. Po chwili jedno z nich zaczyna wkładać pod wodę głowę drugiego. Czy dzieci dobrze postępują?

Sytuacja 2.

Dzieci chcą wejść do wody, ale mają tylko jedno koło do pływania. Drugie postanawia włożyć płwaczki. Czy mogą tak postąpić?

Sytuacja 3.

Na maszcie wisi biała flaga. Dzieci twierdzą, że oznacza to, iż mogą wejść do wody. Czy mają rację?

Sytuacja 4.

Chłopiec pływał w basenie. Bardzo zgłodniał, dlatego wyszedł, żeby się najeść. Zjadł szybko chleb, chipsy, jabłko oraz wypił sok. Zaraz po jedzeniu postanowił ponownie wejść do wody. Czy postąpił właściwie?

Sytuacja 5.

Rodzeństwo idzie z rodzicami nad jezioro. Dzieci szybko biegną i są na miejscu pierwsze. Postanawiają wskoczyć do wody od razu, nie czekając na rodziców. Czy wolno tak postępować?

Oczekiwane rezultaty aktywności:

- 1) wiedza na temat zachowań właściwych i niewłaściwych w obrębie kąpielisk,
- 2) stosowanie podanych reguł w praktyce,
- 3) umiejętność odczytywania sygnałów niewerbalnych,
- 4) wiedza z zakresu tego, czym charakteryzuje się kąpielisko strzeżone,
- 5) umiejętność prawidłowego oddychania.